

З «Волинських сонетів»

Під жарти й сміх, у лёгкому розгбні
Вже немалий одміряли кусок...
Крутіше схил, затриманіше крок...
Уся гора у соняшному дзвоні...

Все вище ми — і ось уже на Боні
Невтомний наш і радісний гурток...
Який простір! До обрійних хмарок
Лежить окрес, неначе на долоні.

Крем'янець ось, як бачить його птах...
Там — села скрізь, розгублені в полях,
Як рясно їх садами хтось обмаїв!..

А в далині очам зазолотів
Четою глав розсвічений Почаїв,
Повстаючи з-за синяви лісів.

Прага, 1930

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS I».